

ſter ved Hæren. Der er alſaa ved denne Tilſpining, hvis den bliver vedtaget, gjort et Brud paa hele den forelliggende Værnepligtslovs Hygning og Grundſætninger i det Hele. Det er jo klart efter Hærloven og Værnepligtsloven, at Krigsbeſtyrelſen i Krigstid kan anvende de Værnepligtige til ſaadanne Forretninger, ſom Enhver for ſig findes beſt ſikket til; det ſtaaer endogsaa i Værnepligtsloven, at Læger og Dyr læger uden videre kunne beordres til i denne Egenſkab at udføre deres Tjeneste i Krigstid, naar de indkalbes ſom Værnepligtige. Da dette er en almindelig Beſtemmelse i Værnepligtsloven, der maa gjælde i alle Forhold, vilde der jo ikke være det Mindſte at indvende imod, at Krigsbeſtyrelſen, naar en ordineret Mand blev indkaldt ſom Værnepligtig, ſagde, at han ſkulde bruges til Feltpræſt. Ligeſaa godt ſom den kan ſige: Den Mand ſkal bruges til Smed, og den Mand til Dyr læge, vil han kunne ſige: Den Mand ſkal bruges til Præſt; det vilde være i Overeensſtemmelse med den rette Opfattelse af Værnepligtsloven. Her ſiger man imidlertid ikke alene, at det kan gjøres, men der ſtaaer, at de Ordinerede kun maae bruges paa denne Maade, og her er alſaa et fuldſtændigt Brud paa den Grundſætning, ſom vi iſſor Alle have glædet os ved, at der laa i Hærloven, og ſom vi ogſaa have meent, at det var vor Alvor iaar at lægge til Grund for Værnepligtsloven, nemlig, at Krigsbeſtyrelſen ikke ſkulde være ſaaledes bunden. Jeg ſeer ikke Andet end, at man i fuldkommen Conſequent med dette Forſlag kunde ſige, at en værnepligtig Smed i Krig kun maatte bruges ſom Smed og en værnepligtig Dyr læge kun ſom Dyr læge. Dette har jeg imidlertid ikke hørt Noget mene vilde være rigtigt, men det forelliggende Tilfælde gaaer i Virkeligheden netop ud paa det Selvfamme. Jeg kunde endda forſtaa det, naar man vilde ſige, at de Ordineredes Stilling var en anden, og at det ikke paſſede med denne Stillings Natur og Beſtaffenhed at ſille dem ind i Rinken ſom Soldater; men Modſtandene af vor Betragtning af Sagen have jo berøvet ſig ſelv hele det Vaaben, de i denne Henſeende kunde have, idet de ſige, at de ikke have det Fjernſte imod, at de Ordinerede fri-

villigt gaae med. Saaſnart man imidlertid indrømmer, at en Præſt, naar han frivillig melder ſig, vil blive modtaget og maa ſkyde og hugge ſaa mange Tjender ihjel, ſom han kan overkomme, gaaer det ikke an at tale om Stillingsens Hellighed og ſige, at den ſkulde være til Hinder for, at de opfylde deres Værnepligt i Krigstid. Jeg kan ſaaledes paa ingen Maade tilraade at vedtage Mindretallets Forſlag, og jeg vil for mit eget Vedkommende beſtemt erklære, at jeg maa ſtemme imod Lovden, og vil gjøre Mit til, at man ſtemmer imod Loven i det Hele, derſom den ſkulde komme til at forelligge med det Indhold, ſom Mindretallets Forſlag gaaer ud paa at give den. — Hvad nu ſelve Spørgsmaalet angaaer, da kan det ikke falde mig ind her at reiſe en Diſcuſſion derom paany, thi jeg troer virkelig, at der fra begge Sider er ſagt, hvad der kan ſiges, og at man kun vilde gjøre ſig ſkyldig i Gjentagelſer. Den ene Betragtning ſtøtter ſig baade til Forſtanden og Følelſen, den anden Betragtning ſtøtter ſig blot til en uklar Følelſe, idet de, der have den, erkjende, at Forſtanden ſtaaer ſtille; jeg ſkulde derfor mene, at Forſtand og Følelſe tilſammen maatte have noget Mere at ſige end en uklar Følelſe alene, medens Forſtanden ſtaaer ſtille. Dette er det Eneſte, jeg vil ſige om Spørgsmaalet. Jeg ſkal dog endnu gjøre opmærkſom paa en Betragtning, ſom jeg har hørt gjort gjældende, men ſom jeg paa ingen Maade kan lade gjælde. Det er den, at man ſiger, at derſom vi ikke ſaae Værnepligtsloven i denne Sæſſion, ſaa ere de Ordinerede fritagne for Værnepligt. Dette er dog en meget ſtor Feiltagelſe. Hærloven maa gjælde, ſaa længe ikke en anden ny Lov forandrer den, og efter Hærloven ere ligefrem de ordinerede Værnepligtige ligeſaa pligtige til at opfylde deres Værnepligt ſom de Ilke-Ordinerede; Hærloven kjenner ikke den fjernſte Forſkjel i ſaa Henſeende. Jeg ſkal gjøre opmærkſom paa, at Hærlovens § 7 ſiger: „Med den i Værnepligtsloven faſttatte Allder — den henholder ſig alſaa kun med Henſyn til Alderen til Værnepligtsloven — udſkrives aarligt alt det i Lægsrullerne optagne Mandſkab, der findes tjenſtdygtigt til den egentlige Krigstjeneste eller ſom Militairarbejdere.“ Med den